

104. Proceskosten

(ABRvS 29 juli 2015 zaaknummer 201404367/1/R2)

Bij besluit van 30 september 2013 heeft het college op grond van de Natuurbeschermingswet 1998 een vergunning verleend aan vergunninghouder voor het in werking hebben van een melkrundveehouderij en de bouw van een nieuwe stal te Enter. Bij besluit van 11 april 2014 heeft het college beslist op het door Mob hiertegen gemaakte bezwaar. Tegen dit besluit heeft Mob beroep ingesteld. Mob betoogt in beroep onder meer dat het college ten onrechte haar verzoek om vergoeding van de kosten die zij in verband met de behandeling van het bezwaar heeft moeten maken, heeft afgewezen. Zij voert hiertoe aan dat bij het primaire besluit uitgegaan is van een onjuiste referentiesituatie en dat ten onrechte een in het provinciale beleid neergelegde afrondingsregel is toegepast. Het college stelt zich op het standpunt dat geen aanspraak bestaat op vergoeding van de kosten die Mob in bezwaar heeft gemaakt, nu het primaire besluit niet is herroepen wegens een aan het college te wijten onrechtmatigheid. Op grond van artikel 7:15 lid 2 Awb worden de kosten, die de belanghebbende in verband met de behandeling van het bezwaar redelijkerwijs heeft moeten maken, door het bestuursorgaan vergoed op verzoek van de belanghebbende, voor zover het in bezwaar aangevochten besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid. Op grond van artikel 7:15 lid 3 voor zover hier van belang, wordt het verzoek gedaan voordat het bestuursorgaan op het bezwaar heeft beslist. Mob heeft haar verzoek om vergoeding van

de kosten die zij in verband met de behandeling van het bezwaar heeft moeten maken ingediend voordat het college op het bezwaar heeft beslist. In het bestreden besluit heeft het college het eerste voorschrift dat aan de verleende vergunning is verbonden gewijzigd. Dat heeft het college gedaan door de maximaal toegestane stikstofdeposities vermeld in de tabel opgenomen in dit voorschrift, te wijzigen. Uit het bestreden besluit volgt dat de reden voor deze wijziging gelegen is in de intrekking van de in artikel 4 lid 2 Beleidsregel Natura 2000 en stikstof voor veehouderijen Overijssel neergelegde afrondingsregel. Deze zogenoemde afrondingsregel is mede naar aanleiding van het bezwaar van Mob hangende het bezwaar ingetrokken. Aldus is het primaire besluit gedeeltelijk herroepen wegens een aan het college te wijten onrechtmatigheid. Het college heeft derhalve ten onrechte geweigerd de kosten te vergoeden die Mob in verband met de behandeling van het bezwaar redelijkerwijs heeft moeten maken.

Noot van de redacteur (RBo)

Wanneer is er sprake van een aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid in het kader van de proceskostenvergoeding? In ieder geval ook als het bestuursorgaan, mede als gevolg van het bezwaarschrift, het toetsingskader wijzigt in bezwaar en als gevolg van die wijziging tot een andere conclusie komt. In deze uitspraak werd in bezwaar de in artikel 4 Beleidsregel Natura 2000 en stikstof voor veehouderijen Overijssel neergelegde afrondingsregel, ingetrokken. Appellant betoogt dat het primaire besluit vervolgens gedeeltelijk is herroepen vanwege een aan het college te wijten onrechtmatigheid. Het college betwist dat, en stelt zich op het standpunt dat bij het primaire besluit uitgegaan is van een onjuiste referentiesituatie en dat ten onrechte een in het provinciale beleid neergelegde afrondingsregel is toegepast. Zowel uit de tekst van artikel 7:15 Awb, als uit de totstandkomingsgeschiedenis blijkt dat de wetgever een schuldaansprakelijkheid beoogde. Behalve van onrechtmatigheid moet ook sprake zijn van verwijtbaarheid van het bestuur. Uit de rechtspraak blijkt dat, als een besluit in bezwaar wordt herroepen wegens een rechtmatigheidsgebrek, in beginsel ook sprake is van verwijtbaarheid en als uitgangspunt een proceskostenvergoeding in bezwaar dan wordt toegekend (zie ABRvS 24 februari 2012, «JB» 2012/88). Wanneer het primaire besluit is herroepen wegens gewijzigde toepasselijke wettelijke voorschriften, is niet

voldaan aan de vereisten van artikel 7:15 lid 2 Awb. Het besluit is dan niet herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid, zie onder meer ABRvS 3 maart 2010, zaaknummer 200903382/1/M1. In dit geval is er echter geen sprake van een wijziging van het wettelijk kader, maar van het onjuist toepassen van het wettelijk kader. In dat geval is wel sprake van een aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid. Ik wijs in dit verband op de uitspraak van de Afdeling van 1 juni 2005, «JB» 2005/209, waarin de Afdeling overweegt dat een onjuiste grondslagvermelding in een besluit, een aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid wordt geacht te zijn. Dat geldt in casu des te meer, nu bezwaarmakers het bestuursorgaan hebben gewezen op het ten onrechte toepassen van de afrondingsregel. De vraag is overigens of, indien het bestuursorgaan zelf had geconstateerd dat ten onrechte de afrondingsregel was toegepast, de Afdeling tot een ander oordeel was gekomen. In voornoemde uitspraak van 1 juni 2005, werd de onrechtmatigheid immers aangenomen ondanks het feit dat het bestuursorgaan op grond van eigen inzichten de grondslag had gewijzigd.